

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 005966 17 Увп
Бањалука, 10.7.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхине Турковића чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у управном спору по тужби В.О. из Б. (у даљем тексту: тужилац), против закључка број ... од 19.9.2016. године Министарства (у даљем тексту: тужени), у предмету одобравања доградње монтажног привременог пословног простора, одлучујући о захтјеву заинтересованог лица В.М. из Б., заступане по пуномоћнику М. С. адвокату из Б.1, за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 005966 16 У од 21.2.2017. године, у нејавној сједници одржаној дана 10.7.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке, уважена тужба и поништен уводно означени акт туженог, којим је одбачена као неблагоприятна жалба тужиоца изјављена против рјешења Одјељења за просторно уређење и стамбено-комуналне послове Општине Б. (у даљем тексту: Одјељење Б.) број ... од 25.5.2016. године, којим је одобрена В.М. из Б., заинтересованом лицу у овом управном спору, доградња монтажно пословног простора привременог карактера, на период од пет година, у Б. на локацији у улици „П. К.“, трећа зона, на парцели број 1946/5 уписаној у Лист непокретности број 493/0 к.о. Б., а под условима утврђеним у локацијским условима број ... од 25.4.2016. године као и одобреном техничком документацијом. Ставом 2. изреке пресуде обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 100,00 КМ, у року од 30 дана од дана пријема пресуде, под пријетњом извршења.

Уважење тужбе и поништење оспореног акта образложено је разлозима да се у смислу члана 69. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), достављање писмена врши по правилу тако што се предаје лицу коме је намијењено, па како тужилац није учествовао као странка у поступку издавања одобрења за доградњу наведеног пословног простора већ му је првостепени орган рјешење доставио тек на његово тражење дана 14.6.2016. године, по његовом претходном захтјеву за слободан приступ информацијама, то се рок за жалбу од 15 дана на то рјешење није могао рачунати почев од 25.5.2016. године као дана достављања тог рјешења инвеститору предметног пословног простора, већ се у односу на тужиоца могао рачунати само од дана када је њему то рјешење лично достављено,

због чега није правилан став туженог у оспореном акту да је рок за жалбу и за тужиоца протекао дана 9.6.2016. године, па да је рјешење о одобрењу доградње предметног пословног простора постало коначно и да се не може оспоравати жалбом.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) заинтересовано лице В.М., побија њену законитост из разлога садржаних у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске” број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), то јест због повреде закона и повреде прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Истиче да је по њеном захтјеву, као једином учеснику у управном поступку, донесено рјешење којим јој је дозвољена доградња предметног монтажног пословног простора привременог карактера, које рјешење је постало коначно и правоснажно протеком рока за жалбу учесника у поступку, то јест дана 9.6.2016. године, сходно чему је правилно оспореним актом одбачена као неблаговремена жалба тужиоца. Стога побијана пресуда није правилна, јер према ставу из пресуде значи да наведено рјешење првостепеног органа не може постати правоснажно и коначно док га не заприме сва лица која су имала право учествовања у поступку, иако та лица нису учествовала у поступку, чиме се таквим ставом не само уноси правна несигурност, јер се коначност управног акта везује за достављање лицима која нису учествовала у управном поступку, него је и у директној супротности са одредбом члана 234. тачка 9. ЗОУП-а којим је предвиђено да ће се поступак окончан рјешењем против кога нема редовног правног средства у управном поступку (коначно решење) поновити ако лицу које је требало да учествује у својству странке није била дата могућност да учествује у поступку. Додаје да у конкретном случају није постојао основ да тужилац учествује као странка у првостепеном поступку, јер је њој као инвеститору, на основу локацијских услова прибављених у складу са чланом 65. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник РС“ број 40/13 и 106/15), који не предвиђа обавезу прибављања сагласности власника сусједних објеката и парцела када је у питању изградња привремених објеката, издата грађевинска дозвола за доградњу, а што је ирелевантно јер чак и кад би се прихватила претпоставка да је тужилац лице које је имало право учествовања у управном поступку, неспорно је да и није учествовао у том поступку, а у вези са чим је тужени у оспореном акту правилно истакао да тужилац може своје право остваривати кроз захтјев за понављање управног поступка, сходно чему није имао право жалбе, с обзиром да је рјешење против којег је поднио жалбу већ стекло својство коначности. Предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да је у управном поступку који је претходио доношењу рјешења на које је изјавио жалбу, која је одбачена оспореном актом, направљено низ незаконитих радњи и бројних повреда одредаба ЗОУП-а, Устава Босне и Херцеговине и Европске конвенције о људским правима и основним слободама, због чега је био принуђен да разјасни и доказује те очигледне повреде, а и очиту дискриминацију њега као лица које има правни интерес, јер се одобрење за доградњу предметног привременог пословног простора везује за терасу његовог стана. Стога сматра правилном побијану пресуду којом је поништен оспорени акт, након чега је тужени у извршењу те пресуде донио рјешење број ... од 20.3.2017. године (које и доставља) којим је поништено поменуто рјешење Одјељења Б. број ... од 25.5.2016. године, те је спис враћен првостепеном органу на поновни поступак, против којег рјешења туженог је заинтересовано лице имало могућност покретање управног спора. Предлаже да се захтјев „одбаци као неоснован“.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор тужиоца на захтјев, као и цјелокупне списе предмета управног спора, сагласно члану 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списа предмета произилази да је рјешењем Одјељења Б. од 25.5.2016. године одобрено заинтересованом лицу В.М., доградња предметног монтажног пословног простора привременог карактера, у складу са локацијским условима, а против којег рјешења је тужилац изјавио жалбу, наводећи да је то рјешење донесено без његове сагласности, јер је инвеститор приликом извођења радова поставио цијеви у његову терасу, изградивши кров, те се на дограђеном дијелу налазе неизоловани каблови кроз које је проведена струја за рекламу тог објекта, по карактеру апотеке, које рјешење му је достављено дана 14.6.2016. године, поводом његовог захтјева за приступ информацијама од 3.6.2016. године. Оспореним актом је та жалба одбачена као неблаговремена, позивом на одредбу члана 215. ЗОУП-а којом је прописано да се жалба подноси у року од 15 дана од достављања рјешења, ако законом није друкчије одређено, тако да је тужени констатовао да из доставнице која се налази у спису управног поступка произилази да је то рјешење достављено инвеститору дана 25.5.2016. године, од којег дана почиње тећи рок за жалбу како за инвеститора а тако и за лице које је имало право да учествује у поступку али му то није омогућено, што значи да је рок за жалбу протекао дана 9.6.2016. године, па је протеком рока за жалбу то рјешење постало коначно и не може се оспоравати жалбом, већ примјеном неког од ванредних правних средстава, а да из записника првостепеног органа од 30.6.2016. године се закључује да је тај орган након коначности поменутог рјешења саслушао странке, чиме је прешао на радње понављања поступка по службеној дужности, која могућност произилази из одредбе члана 235. став 1. ЗОУП-а, те је дужан донијети управни акт којим ће поново одлучити о предмету поступка у складу са одредбом члана 243. тог закона, сходно чему је одлучено као у диспозитиву оспореног акта у смислу члана 224. став 1. истог закона. Оспорени акт је поништен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима захтјева, иако у пресуди нису дати правилни разлози за поништавање оспореног акта, али што не утиче на њену законитост.

Наиме, како је поменуто рјешење Одјељења Б., које је донесено по захтјеву заинтересованог лица као инвеститора, достављено том лицу дана 25.5.2016. године, од тог датума и тече рок за жалбу, како за то лице као подносиоца захтјева за доградњу тог објекта, тако и за друга лица која нису учествовала у том поступку, што значи и за тужиоца, сходно чему је и за тужиоца протекао законски рок од 15 дана за подношење жалбе на то рјешење, у смислу члана 215. ЗОУП-а који рок се рачуна од дана достављања тог рјешења подносиоцу захтјева. Тај рок се не може продужавати, без обзира што је тужиоцу, који није учествовао у том управном поступку, рјешење достављено накнадно дана 14.6.2016. године, по његовом захтјеву за приступ информацијама, будући да би тиме било нарушено начело правне сигурности, јер је протеком рока за жалбу који је истекао дана 30.5.2016. године, то рјешење постало коначно у смислу члана 13. ЗОУП-а, тако да се више не може побијати жалбом, како то заинтересовано лице основано истиче у предметном захтјеву.

Међутим, како тужиоцу није било омогућено учешће у поступку доношења тог рјешења, а да тужилац у смислу члана 234. тачка 9. ЗОУП-а има могућност подношења

приједлога за понављање поступка окончаног тим рјешењем, то је жалбу тужиоца тужени требао сматрати приједлогом за понављање управног поступка. Сходно томе није било основа да тужени оспореним актом одбацује жалбу као неблаговремену, у смислу члана 215. ЗОУП-а, већ је тај приједлог требао, у смислу члана 240. став 1. и 2. истог закона, прослиједити првостепеном органу који је донио то рјешење, да одлучи о том приједлогу, а који орган је у смислу члана 241. тог закона дужан да испита да ли је приједлог благовремен, изјављен од овлашћеног лица и да ли су околности на којима се приједлог заснива учињене вјероватним, па да у складу са тим донесе одлуку по таквом приједлогу.

На другачије одлучивање не утиче што је тужени у образложењу оспореног акта навео да из записника првостепеног органа од 30.6.2016. године, произилази да је тај орган, након коначности рјешења Одјељења Б., саслушао странке, чиме је прешао на радње понављања поступка по службеној дужности, која могућност произилази из одредбе члана 235. став 1. ЗОУП-а, па да је дужан донијети управни акт којим ће поново одлучити о предмету поступка у складу са одредбом члана 243. истог закона, чиме се фактички и потврђује да је тужени жалбу тужиоца требао управо сматрати приједлогом за понављање поступка, у смислу члана 235. став 1. ЗОУП-а којим је прописано да приједлог за понављање поступка може тражити странка, то јест у конкретном случају тужилац којем и није омогућено учешће у поступку доношења поменутог рјешења Одјељења Б., а тако и по службеној дужности орган који је донио коначно рјешење.

Како је побијаном пресудом поништен оспорени акт којим је одбачена жалба тужиоца као неблаговремена, оспорени акт се указује незаконитим, сходно чему је побијаном пресудом правилно поништен оспорени акт, истина из других разлога а не из разлога наведених у овој пресуди, али што не може утицати на њену законитост.

Код таквог стања ствари, како ни остали наводи из предметног захтјева нису могли утицати на другачије одлучивање, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се на основу члана 40. став 1. истог закона, предметни захтјев одбија.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић